

Mészöly Ágnes

LEVENDULA ÉS A VARÁZSMACSKA

A macska karácsonyi varázslata

Takács Viktória rajzaival

A régi karácsonyok

Nem is olyan messze, nem is olyan régen volt egy kislány, akit Levendulának hívtak. Egy színesre festett házban lakott a szüleivel és a nagypapájával. Apa és anya a ház földszintjén lévő különleges boltban csupa olyasmit árult, amire a környéken lakóknak szükségük lehetett: a cipőfűzőtől a sós karamelláig, a salátától a csavarhúzóig mindent megtalálhattak náluk a vevők.

Az emberek szívesen vásároltak az Ezer Apróság nevű üzletben, mert mindig kaptak néhány kedves szót is a szépen becsomagolt áru mellé. Papó türelmesen beszélgetett az üzletben tébláboló ismerősökkel, ebédre és vacsorára pedig különlegesebbnél különlegesebb finomságokat főzött a családnak, sőt, a recepteket szívesen elmesélte a szomszédoknak is.

Csak Levendula volt teljesen átlagos kislány: nemrég kezdte el az iskolát, szívesen bolondozott a barátaival, és nem szerette, ha idegen nénik vagy bácsik úgy beszéltek vele, mint egy bölcsődéssel. Volt egy macskája is, aki látszólag semmiben nem különbözött a többi cirmostól. Levendula a közeli játszótéren találta a girhes cicát, akit Majdnemnek neveztek el, ugyanis majdnem tudott varázsolni. Kismacskakorában még csak egyszerű trükkökre futotta a tudományából: a sétatálcát kígyóvá változtatta, az uborkából szalámit csinált, de ahogy kezdett ráérezni a mágia lényegére, bonyolultabb varázslatokra is képes volt. A neve persze ettől még Majdnem maradt.

Levendula nem szeretett dicsekedni Majdnem képességeivel. Csak a legjobb barátai tudták, hogy a kis boltban vagy az iskolában történő furcsa dolgok az apró fekete macska búverejének köszönhetők. Na meg Zenóbia néni, a környéken lakó jósnő, aki előbb egy félresikerült varázslat során leleplezte Majdnemet, majd felajánlotta neki, hogy megtanítsa a mágia csínjára-bínjára. Majdnem és Levendula minden szombat délelőttöt Zenóbia néninél töltött, és amíg a macska a varázslótudását csiszolgatta, a kislány a jósnő keresztlányával, Kamillával beszélgetett. Ezekre a látogatásokra Papó kísérte el őket, és mivel nagyon megkedvelte a furcsa, bogaras vénasszonyt, mindig vitt magával kóstolót a süteményeiből.

Egyszer épp vörösáfonya-lekvárral töltött hókiflit csomagolt Papó egy díszes fémdobozba, aztán így szólt az ajtóban toporgó Levendulának:

– Legjobb lesz, ha Majdnemet kivételesen a macskahordóban visszük, és magunkhoz vesszük az esernyőinket is. Igencsak szomorú az idő.

A kislány kinyitotta az ajtót, és kikukkantott az udvarra. Tényleg vigasztalan, szürke reggel volt, az eső nagy cseppekben áztatta a kertben a lehullott faleveleket. Leakasztotta hát a fogasról az oldaltáskaként cipelhető macskahordót, beleparancsolta Majdnemet, aztán magához vette szivárványos esernyőjét.

Néhány perc múlva már a főutcán sétáltak Zenóbia néni jósdája felé. A nyálkás, hűvös reggelen senkinek sem volt kedve beszélgetni, még Majdnem is csendben himbálózott Levendula oldalán. Aztán Papó váratlanul megszólalt:

– Az én gyerekkoromban bizony nem ilyen volt a november vége! Akkoriban ilyenkor már térdig ért a hó. Ófaluban, ahol laktunk, szánkóval jártunk iskolába... A házunk a domb tetején volt, reggel csak felültünk a szánkóra, és suhantunk lefelé! De manapság már nincsenek igazi, jégvirágos telek. Pedig mit nem adnék, ha még egyszer fehér lenne a karácsony!

– Én is szeretek szánkózni – mondta Levendula. – De a térdig érő havat el sem tudom képzelni, csak a hegyekben!

– Pedig régebben a városban sem ment ritkaságszámba a nagy havazás. És az ünnepeket csodaszéppé tette a hótakaró. Minden tisztábbnak, csendesebbnek tűnt...

